

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1KO/7/2016
Identifikačné číslo spisu: 7216212611
Dátum vydania rozhodnutia: 06.12.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Janka Cisárová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:7216212611.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Slovenskej obchodnej inšpekcie, Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, IČO: 17 331 927, proti žalovanému P. O. B., podnikateľovi zapísanom v živnostenskom registri Okresného úradu Košice pod č. XXX-XXXXX, so sídlom v Košiciach, T. XXXX/XX, IČO: XX XXX XXX, zastúpeným JUDr. Ladislavom Miklošom, advokátom so sídlom v Košiciach, Vodná 6, o zaplatenie 648 eur s príslušenstvom, vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 8 S 58/2016, o nesúhlase Krajského súdu v Košiciach s postúpením veci Okresným súdom Košice II, takto

rozhodol:

Nesúhlas Krajského súdu v Košiciach s postúpením veci je d ô v o d n ý.

Vecne a miestne príslušným súdom na konanie v prvej inštancii je Okresný súd Košice II.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Košice II 24. mája 2016 domáhal zaplatenia 648 eur s príslušenstvom ako náhrady nákladov vzoriek a skúšok na overenie bezpečnosti a kvality výrobkov.
2. Okresný súd Košice II z dôvodu vecnej príslušnosti podľa § 43 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) vec na tomto súde vedenú pod č. k. 33 Cb 86/2016 -33 bez rozhodnutia dňa 8. septembra 2016 postúpil Krajskému súdu v Košiciach ako súdu vecne príslušnému. Uviedol, že v danom prípade nejde o občianskoprávny, ani obchodnoprávny vzťah ale o pohľadávku uplatnenú orgánom verejnej moci, pričom odkázal na ustanovenia § 2 ods. 1, § 4 písm. d/ a § 10 zákona č. 162/2015 Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“). Podľa jeho názoru ide o vec patriacu do správneho súdnictva bez bližšej konkretizácie.
3. Krajský súd v Košiciach podaním zo 4. októbra 2016 nesúhlasil s postúpením veci Okresným súdom Košice II. Uviedol, že z podanej žaloby nevyplýva, že by išlo o správnu žalobu podľa tretej časti S.s.p. a ani o žalobu podľa piatej časti S.s.p.. Bol toho názoru, že nejde o vec patriacu do správneho súdnictva a žiadal, aby kompetenčný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podľa § 18 ods. 4 S.s.p. vyslovil, že vec nepatrí do správneho súdnictva a na konanie o žalobe je vecne a mieste príslušný Okresný súd

Košice II.

4. Kompetenčný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súd príslušný na rozhodnutie o vecnej príslušnosti (§ 18 ods. 4 a § 8 S.s.p. v spojení s § 11 C.s.p. po prejednaní veci bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že nesúhlas Krajského súdu v Košiciach s postúpením veci je dôvodný.

5. Podľa § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. C.s.p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Podľa § 8 zákona č. 162/2015 Z.z. S.s.p., kompetenčné spory medzi súdmi, ak je sporné, či vec patrí do správneho súdnictva, rozhoduje kompetenčný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podľa Civilného sporového poriadku.

7. Podľa § 6 ods. 1 S.s.p. správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov verejnej správy poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

8. V preskúmvanej veci žalobca svoju žalobu označil ako návrh na vydanie platobného rozkazu, opísal v nej rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa základu a výšky uplatneného nároku, označil dôkazy, ktoré navrhuje vykonať a je z nej zrejmé, že sa domáha zaplata 648 eur s príslušenstvom ako náhrady nákladov vzoriek a skúšok na overenie bezpečnosti a kvality výrobkov podľa § 7 ods. 4 zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, t. j. peňažného plnenia. Z označenia žaloby, jej obsahu a z petitu žalobného návrhu nevyplýva, že by sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného orgánom verejnej správy, prípadne, že by sa domáhal ochrany pred nečinnosťou správneho orgánu.

9. Kompetenčný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dospel preto k záveru, že tu nejde o správnu žalobu, o ktorej rozhodujú správne súdy podľa druhej časti Správneho súdneho poriadku, a teda o vec patriacu do správneho súdnictva. Rozhodol vo veci tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia s tým, že súdy nižšej inštancie sú týmto rozhodnutím viazané.

10. Pre ďalšie konanie sa poznamenáva, že základom vzťahu, z ktorého žalobca vyvodzuje nárok na zaplata peňažného plnenia, ktorého hmotnoprávny základ je daný § 7 ods. 4 zákona č. 128/2002 Z.z. V judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sú náklady vzoriek a skúšok na overenie bezpečnosti a kvality výrobkov konštantne považované za trovy dokazovania v rámci správneho konania. Pri rozhodovaní o ich náhrade je preto daná právomoc správneho orgánu, v tomto prípade Slovenskej obchodnej inšpekcie [(porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 229/2007, sp. zn. 6 M Obdo 3/2008, 4 M Obdo 5/2007 (R 28/2010), 5 Sžo 47/2011, 1 Obdo 17/2008, 6 Obdo 36/2007, 1 Rks 1/2005 (ZSP 59/200)]. Zákon č. 128/2002 Z.z. je predpisom verejného práva, upravujúcim kontrolu predaja výrobkov a poskytovanie služieb spotrebiteľom na vnútornom trhu, pôsobnosť Slovenskej obchodnej inšpekcie pri kontrole vnútorného trhu a pokuty za porušenie zákona ako aj spoluprácu Slovenskej obchodnej inšpekcie s inými orgánmi verejnej správy a občianskymi združeniami. Náklady skúšok podľa § 7 ods. 4 citovaného zákona majú súvislosť s kontrolou vykonávanou Slovenskou obchodnou inšpekciou na úseku vnútorného trhu, teda činnosťou správneho orgánu v oblasti verejného práva. Rozhodovanie o trovách, ktoré vznikli správne orgánu v súvislosti s postupom v konaní v oblasti verejnej správy, nie je rozhodovaním vo veciach, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov. Na rozhodovanie o nich preto nie je daná právomoc súdu v zmysle ustanovenia § 3 C.s.p. (podľa § 12 zákona č. 128/2002 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa použije všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak). Bude preto potrebné vec skúmať z hľadiska, či je na prejednanie a rozhodnutie o takomto návrhu daná právomoc súdu v zmysle § 3 C.s.p.

11. Toto uznesenie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 7 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.